

Vandrarmussla, *Dreissena polymorpha*

Sötvattenlevande mussla, även kallad zebarmussla, kommer ursprungligen från det pontokaspiska området och har enligt fossilfynd funnits i Central- och Västeuropa före sista istiden.

Introduktionsvägar

Kanalbåtar från Svarta havet och Kaspiska havet har troligen fört med sig vandrarmusslor till Europa oavsiktligt. Antingen som påväxt på skroven eller i barlastvattnen.

Status i Sverige

Bofast och reproducerande, har funnits sedan 1926 i Mälaren. Den förekommer idag även i Hjälmaren och en del mindre uppländska sjöar, t.ex. Erken och Fysingen samt i östgötska Roxen och Glan.

Negativa effekter

- *Biologisk mångfald:* Eftersom musslan har en mycket hög populationstillväxt kan den snabbt komma att dominera ett område och konkurrera ut inhemska musselarter.
- *Ekonomi:* Massförekomst i andra länder har slagit hårt mot industrier, kraftverk, fiske och friluftsliv genom artens förmåga att sprida sig och påverka sin omgivning i stor omfattning. När massförekomst av vandrarmusslor hamnar på konstruktioner som kylsystem, slussar och bevattningsanläggningar kan effekterna bli mycket ekonomiskt kännbara.

Vad kan jag göra?

För att minska risk för spridning av vandrarmusslan bör du rengöra och alltid torka dykardräkter, båtar, fiskeredskap och annan utrustning innan det flyttas till ett nytt vatten.

Om du ser vad du misstänker är vandrarmussla – rapportera in det via Artportalen, www.artportalen.se.

Kännetecken

Vandrarmusslan blir ca 25-40 mm lång. Skalet är spetsigt triangelformat och varierar från nästan helt svart till opigmenterat. Det karaktäristiska sicksackmönstret med mörkare ränder på ljus botten, vilket gett den namnet zebarmussla, är tydligast hos unga individer. Äldre individer får ofta en jämnare mörkt brun färg. Beteckningen "polymorpha" i det latinska namnet hänför sig till den stora variation som kan finnas i både mönster och form.

Ansvarig myndighet: Havs- och vattenmyndigheten